

РЕШЕНИЕ

№ 485

гр. София, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20221100505301 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 29.11.2021 год., постановено по гр.дело №40246/2019 год. по описа на СРС, ГО, 151 с-в, е признато за установено по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД срещу Х. В. Г. искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 149 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ответникът дължи на ищеца сумата от **222.18 лв.** – главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия през периода от м.май 2016 год. до м.април 2018 год. в топлоснабден имот, находящ се в гр.София, ж.к.“*****”, абонатен №112667, сумата от **18.98 лв.** – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 14.09.2017 год. до 15.01.2019 год., сумата от **31.40 лв.** – главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.май 2016 год. до м.април 2018 год. и сумата от **5.71 лв.** – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 30.01.2016 год. до 15.01.2019 год., ведно със законната лихва върху главниците, считано от 30.01.2019 год. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №5699/2019 год. по описа на СРС, ГО, 151 с-в и ответникът е осъден да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски в исковото производство в размер на 725 лв. и направените разноски в заповедното производство в размер на 75 лв.

Горепосоченото решение е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника Х. В. Г.. Жалбоподателят поддържа, че исковото производство се било провело от незаконен съдебен състав в нарушение на чл. 9 от ЗСВ – проведен бил избор от един съдия, което обуславяло задължението на председателя на 151-ви състав да се отведе предвид чл. 22, ал. 2 ГПК вр. с чл. 22, ал. 1, т. 5 ГПК. Неправилно първоинстанционният съд бил възприел Общите условия. По принцип те били част от условията на индивидуален договор по смисъла на чл. 298 ТЗ, тъй като „Т.С.” ЕАД е търговско дружество и фактът, че били одобрени от ДКВЕР и публикувани, не променяло същността на договорните отношения между потребител и продавач. Договорът между тях бил формален /чл.7 Директива 2011/83/ЕС/. Следвало да се има предвид императивната разпоредба на чл. 147а ЗЗП – Общите условия обвързвали потребител, само ако ги е подписал. Договорът при общи условия не можел да бъде квалифициран като нормативен акт. В случая по делото липсвали данни, от които да е видно, че ответникът е приел тези ОУ. Законът предвижда писмена форма на договора между доставчик и потребител /физическо лице, собственик на имот в многофамилна сграда/ – чл.149, ал.1, т.6 ЗЕ; чл.7 Директива 2011/83/ЕС, чл.47, чл.48, чл.62 ЗЗП, редица разпоредби на Наредба 16-334. Съдът бил издал заповед за изпълнение при нередовно заявление – нарушен бил чл. 411, ал. 2. т. 1 ГПК. Ищецът не бил заплатил следващата се държавна такса /дължали се 100 лв., а били платени 25 лв./. Заявлението не отговаряло и на изискванията на чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК вр. с чл. 410, ал. 2 вр. с чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК. Съдебното заседание по чл. 411, ал. 2 ГПК трябвало да е открито /публично/ с оглед нормите на чл. 11 ГПК и чл. 121, ал. 3 от Конституцията на Република България. СРС не се бил съобразил с разясненията по т. 5 от Тълкувателно решение № 1/2013 год. на ВКС и бил допуснал нарушение на т. 26 от Тълкувателно решение № 4/2013 год. на ВКС, ОСГТК. Без съмнение решенията на Съда на Европейския съюз били задължителни за всички съдилища в Република България /чл. 59, чл. 633 ГПК/. В този смисъл задължителни били решенията по дела С-618/10, С-92/11 и С-807/19 на СЕС във връзка с Директива 93/13 ЕИО за неравноправните клаузи в договорите и Общите условия към тях. Всеки съд бил длъжен в заповедното производство служебно /чл.7, ал.1 ГПК/ да изследва договора между страните по спора за неравноправни клаузи и да защити ответника, който на този етап бил лишен от защита. Неравноправните клаузи в Общите условия на ищеца не били малко и съдът трябвало да ги изследва в зависимост дали страна по сделката била етажната собственост или собственикът на имот-физическо лице. СРС не се бил съобразил с чл.3 от Европейски регламент 805/2004 за безспорните вземания. Първоинстанционният съд не бил извършил проверка на редовността на исковата молба. Не следвало да се кредитират заключенията на вещите лица по съдебно-техническата и съдебно-счетоводната експертизи. СРС бил нарушил чл. 5 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, като обжалваното решение страдало от липсата на мотиви. След 2007 год. вече не можело да се сключват договори между ЕС и фирма за дялово разпределение по силата на § 5 и § 6 от ДР на Наредба 16-334, а действащите подобни договори били прекратени. Следователно представеният по делото „договор” бил прекратен. Доставката на физическо лице без писмен договор била непоръчана доставка и доставчикът подлежал на санкция по чл. 208 ЗЗП. Първоинстанционният съд не бил

коментирал на какви единични цени на топлинната енергия се претендира заплащане от страна на ищеца. В ЗЕ нямало предвиден ред за утвърждаване на договорни цени, а ДКЕВР утвърждавала пределни, а не договорни цени. Ответникът поискал на основание Решение на СЕС по съединени дела С-359/11 и С-400/11 съдът да преизчисли претенциите на ищеца до последната договорена цена, приета от страните по договора за продажба на топлинна енергия. Следвало да се има предвид нормата на чл. 149, ал. 1, т. 6 ЗЕ. Не били установени базовите параметри на двустранната търговска сделка – място на продажба, купувач на това място, коректен документ /по ЗДДС/, удостоверяващ сделката. Разпоредбите за забрана за продажба на топлинна енергия на потребител-физическо лице без писмен договор били много, вкл. в Регламент 2006/2004. Във всеки договор клаузата за прекратяване на договора от страните по него била задължителна, но в Общите условия на ищеца отсъствала такава, ако страна по договора е физическо лице. СРС не бил посочил към кого е задължението за плащане, защото не бил изяснил кой бил доставчик на топлинна енергия до имота на ответника – ищецът, ФДР или Етажната собственост. Топлинна енергия в имота не била ползвана равномерно. Разпределеното чрез изчисления количество топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване по месеци и ценови периоди било предположение на ищеца и не съвпадало с реалната доставка. За процесния период нямало връчени изравнителни сметки. Сградната инсталация била обща част и ако нещо се дължало /в нарушение на Директива 2006/32 ЕО и 2012/27 ЕС/, то по закон трябвало да се заплаща от общата каса на Етажната собственост по чл. 51 ЗУЕС. Самият стандарт БДС №834 в раздел А4 ясно постулирал, че няма отделно количество топлинна енергия за сградна инсталация. Ако в дадено помещение трябва излъчвала по-голямо количество топлинна енергия, то това се калкулирало като се увеличава оценката на единицата на разпределителя, поставен върху радиатора в помещението. Неправилно СРС бил приел, че сумите за топлинна енергия били начислени в съответствие с действащата нормативна уредба. Всъщност нормата на чл. 155, ал. 2 ЗЕ изисквала да се фактурират действително потребени количества, докато количеството топлинна енергия, отчетено от общия топломер, било произволно разпределяно за битово горещо водоснабдяване, сградна инсталация и отопление на имоти. Ответникът нямал никаква възможност да провери какво се отчита в абонатната станция и в имотите на съседите, т.е. нямало как да провери дали начислената сметка не била надписана в резултат на възможни измами и неточно отчитащи уреди. Законът повелявал потребителят да получава ясни, недвусмислени и лесно проверими сметки. Финансовите претенции на ищеца били значително завишени, като същият не издавал и фактури. В отменения договор между Етажната собственост и фирмата за дялово разпределение нямало подпис за възложител. Ето защо моли обжалваното решение да бъде прогласено за нищожно, евентуално да бъде обезсилено, евентуално да бъде отменено, а исковете – отхвърлени. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата „Т.С.“ ЕАД счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

Третото лице-помагач „Т.С.“ ЕООД не изразява становища по въззивната жалба на

ответника.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на всяка от насрещните страни, приема следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 150 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя за нищожност и недопустимост на обжалваното решение, поради следните съображения:

Действително основанията за нищожност на съдебното решение не са изчерпателно изброени в закона, но съдебната практика приема, че нищожност е налице в следните фактически хипотези: решението е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, неизразено в писмена форма, неподписано или толкова неразбираемо, че смисълът му не може да се извлече и по пътя на тълкуването. Всички те касаят начина на формиране и изразяване на волеизявлението на съда – виж и задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 1 от 10.02.2012 год. на ВКС по т.дело № 1/2011 год., ОСГТК. Извън тези случаи порочното съдебно решение може да бъде единствено недопустимо или неправилно, но не и нищожно. Посочените основания не се установяват по делото, поради което процесното решение на СРС се явява валидно. Въпросът за приложението на правните норми има отношение към преценката за правилността на решението, но не и за неговата валидност.

Пороци на издадена в заповедното производство заповед за изпълнение не подлежат на изследване от съда, разглеждащ иска за съществуване на вземането, предявен по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК.

Обжалваното решение не е постановено при наличието на основание за отвод на съдията по смисъла на чл. 22 ГПК, доколкото според нормата на чл. 86, ал. 6 от Правилника за администрацията в съдилищата, при предявяване на иск за установяване на вземане по чл. 422 ГПК административният ръководител може да разпорежи делото да бъде разпределено на съдията, издал заповедта за изпълнение срещу ответника, в случай че заповедното производство е било разгледано в същия съд /както е в частност/.

Липсата на материалноправна легитимация на ищеца е въпрос по съществото на спора и не касае допустимостта на първоинстанционното решение.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Във връзка с поддържаното от жалбоподателя оплакване за допуснато нарушение на чл. 236, ал. 2 ГПК, въззивният съд приема, че тази норма посочва съдържанието на мотивите, като акцентира на пълнотата при оформянето им. В мотивите съдът е длъжен да посочва само обстоятелства и съображения, въз основа на които е изградил убеждението си. Действително липсата на мотиви би лишила по-горната съдебна инстанция от възможността да провери валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение. В разглеждания случай не е налице липса на мотиви, която да прави обжалваното решение на СРС неразбираемо /дори и чрез тълкуване/ и в този смисъл недействително. В същото са изложени фактически и правни изводи за правопогасяващите процесните вземания факти. Ако съдът не изложи в мотивите си всички твърдения и възражения на страните или не обсъди някое доказателство, това може да доведе до неправилно решение, поради съществено нарушение на процесуални правила, но тогава не може да има позоваване на нарушение на чл. 236, ал. 2 ГПК, а на разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, която се отнася до решението. И това е така, тъй като непълните мотиви могат да не се отразят на правилността на крайния извод на съда.

Установено е по делото, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата – етажна собственост, в която се намира този имот, е била присъединена към топлопреносната мрежа. Доказано е също така въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства по делото, а и не се спори във въззивното производство, че от 12.03.1987 год. ответникът Х. В. Г. е собственик на процесния апартамент №158 и на 02.10.2002 год. е подал до ищеца молба-декларация за откриване на клиентска партида за имота на негово име, поради което и същият има качеството на битов клиент съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ вр. с чл. 153, ал. 1 ЗЕ /редакция ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год./ – виж и задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 2/2017 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2017 год., ОСГК.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР – писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма на доказване /виж и приетото в горепосоченото Тълкувателно решение/, както обосновано е приел и СРС. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 от закона/. В случая е несъмнено, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевиращи нито твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че през исковия период между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Според чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139 – чл. 148/ и в действащата към процесния период Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год./.

Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл. 142, ал. 2 ЗЕ/, като според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

В частност е установено въз основа на заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-техническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК с оглед останалите данни по делото следва да бъде кредитирано, че делът на ответника за сградна инсталация, битово горещо водоснабдяване и отопление са били изчислени в съответствие с правилата на действащата нормативна. Установено е също така, че общият топломер в абонатната станция бил преминал през метрологични проверки на всеки две години, като резултатът от проверките бил, че те съответстват на одобрения тип, както и че ищецът е отчитал за своя сметка технологични разходи.

Т.е. доказана е по несъмнен и категоричен начин по делото потребената от ответника топлоенергия в определено количество за исковия период. При определяне на дължимите суми с изравнителните сметки е спазена нормативно установената методология и остойностяването е по нормативно определените цени /като е установено по делото, че е бил осигуряван достъп за отчет и че дяловото разпределение е било извършено от ищеца, както и от фирмата за дялово разпределение/, поради което и възражението на жалбоподателя, че дяловото разпределение е било извършено неправилно се явява неоснователно.

На следващо място СГС приема, че разпоредбата на чл. 13, §1 от Директива 2006/32/ЕО предвижда задължение за осигуряване на индивидуални измервателни уреди при крайните потребители само когато „това е технически осъществимо, финансово обосновано и пропорционално спрямо потенциалните енергийни спестявания при крайните потребители на електроенергия, природен газ, централно топлоснабдяване и/или охлаждане и гореща вода за битови нужди“. Т.е., задължението за поставяне на измервателни уреди на границата на собственост не е абсолютно, а при енергийните системи, които са били изградени преди 2006 год. /както е в частност/, следва да се вземе предвид доколко всяка индивидуална система позволява инсталиране на индивидуални измервателни уреди и дали това не би изисквало за потребителите прекомерни разходи спрямо ползите от индивидуално отчитане. ЗЕ – чл. 156, ал. 2, т. 3 ЗЕ, също не предвижда задължение за инсталиране на измервателни съоръжения след общата за етажната собственост абонатна станция. Следователно не съществува общо нормативно задължение за поставяне на измервателни уреди за всеки

потребител на топлинна енергия.

При това положение е допустимо законодателят да уреди с правни норми начина на изчисляване на топлинната енергия, която се отдава от сградната инсталация. При липса на обективна възможност да се въведе индивидуално измерване законодателят трябва да определи правило, по което да се разпределя енергията между абонатите в сграда в режим на етажна собственост. Това следва от характера на етажната собственост като особен колективен режим на управление и стопанисване на общите за една сграда разходи. Прилагането на такива правила не противоречи на чл. 13, ал. 2 от Директива 2006/32/ЕО, тъй като посочената разпоредба изисква действително измерване на отдадената енергия единствено в случаите, когато това „е уместно“. При сградите в режим на етажна собственост изчисляването на индивидуална консумация единствено по отдадените от отоплителните тела в отделните апартаменти количества енергия е невъзможно, тъй като намиращите се между тези тела тръби също отдават топлинна енергия – ответницата оспорва само дали нормативно установената формула отговаря на начина, по който се изчислява отдаваната от тръбите на сградната инсталация топлина. В случая следва да се има предвид, че критерият за „уместност“, който Директива 2006/32/ЕО въвежда не може да бъде изпълнен чрез действително отчитане на отдадената от тръбите топлина, тъй като от една страна разходите за този реален отчет биха били твърде големи, тъй като се изисква замерване на всички тръби във всяка топлофицирана сграда през дълъг период от време със специална техника, а от друга такива реални отчитания биха били свързани и с твърде голямо засягане на личната сфера, тъй като измерванията следва да се извършват в домовете на абонатите през продължителен период от време. Поради това законодателят следва да направи компромис с начините за измерване и да предвиди нормативно формула, която да облекчи доказването и да осигури отчитане както на индивидуалното потребление, така и на общата отдадена за отопление на сградата енергия. В случая следва да се има предвид, че всяка сграда представлява отделна термодинамична система, която е изолирана от околния флуид /въздуха/ чрез своите стени, врати и прозорци. В рамките на тази система обитателите правят усилия да изолират колкото е възможно по-добре външните стени, за да запазят топлината, която преминава през отделните обекти и общите части и затопля сградата като цяло. При това всеки от обитателите използва топлина от останалите и отдава топлина към тях. Следователно въвеждането на формула, с която да се заплащат разходите за затопляне на сградата не представлява правило, което не съответства на фактическата ситуация и при това положение разпоредбата на чл. 153, ал. 6 ЗЕ, която задължава всеки собственик в етажната собственост да заплаща за отдадената от сградната инсталация топлина, не нарушава изискванията за уместност на чл. 13, ал. 2 от Директива 2006/32/ЕО. Не е налице и нарушение на друг правен принцип, което да води до основание за неприлагане на посочената разпоредба. В тази връзка следва да бъде съобразено и задължителното тълкуване с Решение на СЕС от 05.12.2019 год. по съединени дела C-708/17 и C-725/17 /“ЕВН Топлофикация“ ЕАД срещу Н. С.Д. и „Т.С.“ ЕАД срещу М.С.Д./.

Неоснователен е и доводът на ответника относно приложението на установената в

разпоредбата на чл. 62 ЗЗП забрана за непоискани доставки, поради следните съображения:

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/2016 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2016 год., ОСГК, за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на чл. 62 вр. с § 1 от ДР на ЗЗП. Това е така, защото непоискана е тази доставка, при която доставчикът предоставя характеризирателната договора престация на потребител, без той да е изразил съгласие за това. Именно поради това законът постановява, че непоръчаната от потребителя доставка на централно отопление не поражда за потребителя задължение за плащане – чл. 62, ал. 2 ЗЗП. Законодателното решение не е в колизия, а е в унисон с уредбата на отношенията в топлоенергетиката към този момент, защото чл. 133, ал. 2 ЗЕ /в редакция след изменението ДВ, бр. 30/2006 год./ изисква решение на общото събрание на етажните собственици за присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа. Потребителите на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост могат да имат различни интереси, включително по въпроса да бъде ли сградата топлоснабдена. Принципът, който законодателят е възприел при регламентирането на начина на избягване на конфликти между етажните собственици е „решава мнозинството“. Затова при доставката на централно отопление в сградите в режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик /той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част/, а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. Потребителят на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

В мотивите на Тълкувателното решение е посочено, че централното топлоснабдяване се е наложило в България като ефективен начин за отопление на многофамилни сгради в градовете през втората половина на XX век. Отношенията между етажните собственици и начина на управление на общите сгради са били регулирани в чл. 37 – 49 ЗС, Правилника за управлението, реда и надзора на етажната собственост /отм./ и с отделни разпоредби в други нормативни актове. Нормативната уредба към онзи момент не изисква съгласие в писмена форма на етажните собственици за топлоснабдяването на сградата, което е икономически обяснимо с оглед съществувалите тогава общественно-икономически условия: отоплението с централно подавана топлинна енергия е лесно, евтино и хигиенично. Поради това желанието за ползване на тази услуга се презумира от нормотвореца. В правилника за прилагане на ЗТСУ, понастоящем отменен, топлоснабдяването на жилищните сгради под режим на етажна собственост в цялостно застроени топлоснабдени райони или в жилищни комплекси е уредено като задължително /чл. 162, ал. 1 и 2/, а искане от собствениците е предвидено като условие за осигуряване на централно отопление само в сгради, по отношение на които

топлоснабдяването не е задължително /ал. 3/. Няма изискване за съгласие на собствениците за топлоснабдяването на сградите под режим на етажна собственост и по Наредба № 1 за ползване на топлинна енергия, посансоащем отменена. В чл. 55 от нея обаче е предвидена възможност за етажните собственици да се откажат от ползването на топлинна енергия /за цялата сграда или за отделни обекти в нея/ при определени предпоставки. Нормативните актове от този период не предвиждат сключване на индивидуални договори между потребителите на топлинна енергия и топлоснабдителните предприятия.

С оглед така дадените разрешения, въззивният съд приема, че непоискана доставка на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост /включително за сградна инсталация и отопление на общите части/ е налице тогава, когато е направено надлежно искане при условията на чл. 153, ал. 2 ЗЕ за прекратяване на топлоподаването до абонатната станция в сградата, но въпреки това същото не е своевременно прекратено от топлопреносното дружество. Отделно от това всеки собственик на индивидуален обект в сградата може по споразумение с топлопреносното дружество да спре подаването на топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване на собствения си имот, като остане потребител единствено на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и на енергия за общите части на сградата. В разглеждания случай нито се твърди, нито се доказва наличието на искане за прекратяване на топлоподаването по реда на чл. 153, ал. 2 ЗЕ. Следователно доставената през исковия период топлинна енергия не се явява непоискана, респ. ответникът дължат нейната стойност.

На следващо място следва да се посочи, че всички дейности и обществени отношения, свързани с топлоснабдяването, са регулирани от секторното законодателство в областта на енергетиката, което обуславя и особеностите на възникването и осъществяването на услугата по дялово разпределение на топлинната енергия. Според чл. 139, ал. 2 ЗЕ /в редакция – изм.,ДВ, бр. 74 от 2006 год./, дяловото разпределение на топлинна енергия в сграда – етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а. След изменението на посочената норма /ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год./ отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия се възлага само на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е точно определен в ЗЕ – съгласно чл. 139в, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б /при Общи условия/, в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това – от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение на топлинна енергия, а съгласно чл. 140, ал. 5 – лицето по чл. 139б, ал.

1 предлага на клиентите в сграда – етажна собственост, самостоятелно или чрез упълномощено лице, да сключат писмен договор, в който се уреждат условията и начинът на плащане на услугата дялово разпределение /виж и чл. 112г от ЗЕЕЕ /отм./ – действаща нормативна уредба към момента на сключването на договора от между етажните собственици на процесната сграда и третото лице-помагач /25.09.2002 год./.

Съгласно чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от тях търговец, като стойността ѝ се формира от: 1/ цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/ цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/ допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача, за отчитане на уредите за дялово разпределен, извън обявените от търговеца дати. Редът и начинът на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

В разглеждания случай въз основа на съвкупната преценка на събраните доказателства по делото настоящият съдебен състав приема, че услугата дялово разпределение е била реално осъществена през периода от м.май 2016 год. до м.април 2018 год.

На следващо място, установено е по делото въз основа на заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, което подлежи на кредитиране – чл. 202 ГПК, че стойността на доставената топлинна енергия за периода от м.май 2016 год. до м.април 2018 год. възлиза на 222.18 лв., а обезщетението за забава в размер на законната лихва за периода от 14.09.2017 год. до 15.01.2019 год. – на 18.98 лв., както и че стойността на услугата дялово разпределение за периода от м.май 2016 год. до м.април 2018 год. възлиза на 31.40 лв., а обезщетението за забава в размер на законната лихва за периода от 30.01.2016 год. до 15.01.2019 год. – на 5.71 лв.

В този смисъл законосъобразно първоинстанционния съд е приел, че релевираните претенции са изцяло основателни, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане – чл. 422, ал. 1 ГПК и при съобразяване на обстоятелството, че задълженията за заплащане на стойността на топлинната енергия и на услугата дялово разпределение за процесните периоди са възникнали като срочни, съгласно чл. 33, ал. 2 вр. с чл. 32, ал. 2 и 3 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 год. /фактурата по чл. 32, ал. 3 се издава след изготвяне на изравнителните сметки и включва и задължението за стойността на услугата дялово разпределение/ – в 45-дневен срок след изтичане на месеца, за който се отнасят – т.е. за изпадането на длъжника /ответника/ в забава не е необходимо отправянето на покана от страна на кредитора.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено, като правилно.

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 29.11.2021 год., постановено по гр.дело №40246/2019 год. по описа на СРС, ГО, 151 с-в.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД.

Решението не подлежи на обжалване.

ВРЪЩА делото на СРС, ГО, 151 с-в, за произнасяне по искането по чл. 248 ГПК на ответника Х. В. Г., обективизирано във въззивната му жалба с вх.№25004668 от 24.01.2022 год.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____